

Magdalena Hutyra

Jezus czeka na nas we wspólnocie.

Katecheza dla uczniów młodszych klas szkół podstawowych

Cele:

- uświadomienie, że Kościół to wspólnota ludzi wierzących, którzy spotykają się nie tylko w kościele czy na lekcjach religii, ale także na spotkaniach przy parafii
- ukazanie wartości funkcjonowania grup parafialnych
- zapoznanie z charakterystyką grup istniejących przy parafii
- zachęta do włączenia się w życie dziecięcych wspólnot parafialnych

Metody: rozmowa kierowana, wizualizacja treści, śpiew, modlitwa

Formy pracy: zajęcia zbiorowe

Środki dydaktyczne:

- rysunek Jezusa zapraszającego do podążania za Nim (w ujęciu jak: <https://i.pinimg.com/1200x/94/02/93/94029338a1bf32a-9e50af13de6054151.jpg> lub w wersji kolorowej: <https://pl.pinterest.com/pin/461196818061742696/>) dostosowany wielkością do pozostałych grafik
- zdjęcia (ewentualnie rysunki) różnych osób, np.: dziecko przedszkolne, dziecko komunijne, rówieśnik, nastolatek, rodzice z dzieckiem przyjmującym chrzest, pracownik biurowy, narzeczeni, osoby starsze. Ilość i format zdjęć należy dopasować do dostępnego miejsca na „drodze” (zob. przebieg spotkania), uwzględniając miejsce na później dodawane zdjęcia wspólnot parafialnych
- tkaniny jako tło oraz „droga” (lub opcjonalnie: tablica, pisak do tablicy oraz magnesy/guma mocująca)
- zdjęcia przedstawicieli różnych grup działających przy parafii (np. ze strony internetowej parafii, kroniki parafialnej). W razie braku: ozdobne kartki z podpisami nazw wspólnot: np. wspólnota Dzieci Maryi, wspólnota ministrantów, wspólnota scholi parafialnej
- opcjonalnie: sprzęt multimedialny i nagranie piosenki: „Bo nikt nie ma z nas”. Przykładowe nagranie: <https://www.youtube.com/watch?v=LuyTVUaY1hc>

Informacje dla katechety: wizualizację „Drogi wiary” warto wykonać na podłodze, wykorzystując odpowiednie tkaniny jako tło oraz „drogę”. Dzieci zaproszone są wtedy do tworzenia kręgu, a obraz tworzony jest na środku, z ich pomocą. Taki układ podkreśla wspólnotowość Kościoła i zachowany jest do końca katechezy. Opcjonalnie, wizualizację wykonać można na tablicy, elementy graficzne tworząc za pomocą pisaka i magnesów. Teksty w nawiasach zapisane kursywą to przykładowe odpowiedzi uczniów.

1. Wprowadzenie

- **Przywitanie i modlitwa do Ducha Świętego** (np. piosenką „Duchu Święty przyjdź!”).
- **Rozmowa:** Uczący zadaje pytania: Gdzie uczymy się o Panu Bogu? (*w szkole, w kościele, w domu*) W jaki sposób możemy się z Nim spotykać? (*na Mszy Świętej, podczas nabożeństw, czytając Ewangelię, modląc się*).
- Pan Jezus powiedział: „(...) gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich”. Dziś porozmawiamy o jeszcze innym sposobie, w jaki możemy spotkać się z Panem Jezusem. Są to spotkania różnych grup parafialnych.

2. Rozwinięcie – „Droga wiary”

Jeśli wizualizacja realizowana jest na podłodze, Uczący zaprasza dzieci do utworzenia kręgu oraz WSPÓLNEGO rozłożenia materiału będącego tłem. Podczas poniższego wprowadzenia Uczący na podłodze/tablicy odpowiednio: formuje z tkaniny/rysuje drogę (pozioma linia); umieszcza po prawej stronie na początku „drogi” rysunek Jezusa; zamieszcza na „drodze” sam lub (lepiej) z pomocą uczniów zdjęcia różnych osób.

- * Wszyscy podążamy drogą wiary. Od naszego chrztu jesteśmy zaproszeni, by kroczyć za Panem Jezusem, słuchać Go, starać się żyć kochając podobnie jak On. Tą drogą wiary idą... (*Dzieci rozpoznają, kto jest przedstawiony na kolejnych zdjęciach i wyrażają to słownie*). Po zamieszczeniu na „drodze” wszystkich rysunków, Uczący kontynuuje:
- * Pan Jezus chce prowadzić każdego z nas, ponieważ nas kocha i pragnie naszego dobra i bliskiej osobistej relacji z nami.
- * Nie wszyscy znają Pana Jezusa tak samo. Niektórzy dopiero

zaczęli Go poznawać, inni już wiele lat słuchają Jego słów i starają się je wypełniać.

- * Każdy z nas potrzebuje Bożych wskazówek. Potrzebują ich lekarze, potrzebują księża, nastolatki, dzieci i rodzice. Dlatego w Kościele, w parafiach, organizowane są spotkania dla wszystkich, którzy chcą lepiej poznać Boga, piękniej Mu służyć, coraz pełniej żyć jako Boże dzieci – chrześcijanie.
- **Prezentacja grup parafialnych.** Być może wiecie, że także w naszej parafii są takie spotkania. Ci, którzy kochają Pana Jezusa i Jego Mamę, Maryję i bardzo lubią modlić się na różańcu, tworzą grupę Koła Różańcowego. Mają spotkanie co miesiąc, na którym wspólnie się modlą, rozmawiają ...
 - * *(treść relacji o istniejących w parafii grupach należy dostosować do stanu faktycznego. Opowieść uzupełniamy pokazem zdjęcia z życia konkretnej grupy parafialnej lub kartki z nazwą grupy, ewentualnie jakiegoś rekwizytu związanego z charakterem grupy, np. różańca; być może któreś dzieci rozpoznają, że ktoś z ich rodziny należy do danej wspólnoty. Koniecznie na końcu należy opowiedzieć o grupach, w których zaangażować się mogą dzieci. Jeśli wśród uczniów jest przedstawiciel/ka takiej grupy, warto poprosić, by włączył/a się w opowieść).*
- **Ukazanie wartości wspólnot.**
 - * Spotkania w grupach przy parafii to nie tylko czas poznawania Pana Boga i mówienia o Jego dobroci. To także okazja do lepszego poznawania siebie nawzajem, przyjaźni oraz pomocy.
 - * Kiedy patrzono na pierwszych chrześcijan i ich wzajemną miłość i troskę, mówiono: „Patrzcie, jak oni się miłują!”.
 - * Nie tylko ksiądz mówi o Panu Bogu, ale każdy z nas jest zaproszony, by dzielić się wiarą. O Panu Bogu mówią także nasze dobre uczynki, dobre słowo, modlitwa. Zatem również w naszych czasach, w takich parafialnych grupkach, możemy być dla siebie nawzajem skarbem, pomocą w tym wspólnym poznawaniu Pana Jezusa i podążaniu za Nim.
- **Nauka i śpiew piosenki:** „Bo nikt nie ma z nas...”

3. Podsumowanie i refleksja.

Końcowy etap katechezy ma stanowić zaproszenie do włączenia się w życie grup parafialnych. Warto więc zdjęcia obrazujące poszczególne grupy (ewentualnie: kartki z ich nazwami, ale nie rekwizyty) umieścić na wizualizacji „Drogi wiary”, między wcześniejszymi zdjęciami. Następnie, w refleksyjny sposób, podkreślić, że każdy z nas jest zaproszony, by lepiej poznawać Boga, starać się bardziej z Nim zaprzyjaźnić, kochać innych, a bycie w takiej grupce parafialnej to dla nas taki Boży sposób, by to realizować. Prowadzący zachęca do cichego zastanowienia się, czy może ktoś chciałby znaleźć w którejś z tych wspólnot swoje miejsce. Może zaintonować ponowny śpiew jednej zwrotki piosenki „Bo nikt nie ma z nas...”

- **Modlitwa końcowa** (na stojąco, wokół wizualizacji „Drogi wiary”) w intencji parafii, istniejących grup parafialnych i za obecnych na katechezie.

Ks. Kacper Biłyk

Wychowanie do wspólnoty, przez wspólnotę i we wspólnocie

Katecheza dla uczniów starszych klas szkół podstawowych

Cele:

- uświadomienie uczniom, że człowiek w codzienności potrzebuje wspólnot
- odkrycie zagrożeń związanych z brakiem przynależności do dobrej wspólnoty
- ukazanie cech ludzkich potrzebnych w poszukiwaniu wspólnoty
- kształtowanie w uczniach umiejętności budowania dobrych wspólnot
- uświadomienie uczniom, że wspólnota oparta na prawdziwych wartościach chrześcijańskich jest najlepszym środowiskiem rozwoju
- budzenie przekonania, że najważniejszą wspólnotą dla człowieka jest jego wspólnota z Bogiem

Metody: praca z tekstem, burza mózgów, rozmowa kierowana, pogadanka, pokaz

Formy pracy: zajęcia zbiorowe, praca w grupach, praca indywidualna

Środki dydaktyczne: Pisma Święte, projektor multimedialny, film

1. Wprowadzenie

- Katechezę warto rozpocząć od modlitwy *Ojcze nasz*. Będzie ona dobrym wprowadzeniem do tematu wspólnoty.
- Po modlitwie prowadzący prosi uczniów, aby szybko policzyli w głowach, ile razy w modlitwie *Ojcze nasz* pojawia się słowo *nasz*, *nasze*, *nam*, *my* etc. Można zaproponować jakąś formę nagrody (na przykład „+”) dla osoby, która jako pierwsza podniesie rękę i poda prawidłową odpowiedź (słowa takie padają 9 razy).

Ojcze nasz, któryś jest w niebie, święć się Imię Twoje.

Przyjdź Królestwo Twoje.

Bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi.

Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj

I odpuść nam nasze winy,

jako i my odpuszczamy naszym winowajcom,

I nie wódź nas na pokuszenia, ale nas zbaw ode złego. Amen.

- Po wykonaniu przez uczniów zadania katecheta pyta uczniów, na co może wskazywać tak częste użycie liczby mnogiej w tej modlitwie
 - * (odpowiedź: *na to, że jest to modlitwa wspólnoty, modlitwa, która ma łączyć ludzi, ponieważ ukazują, że mamy jednego Ojca w niebie*).
- Tę część katechezy prowadzący podsumowuje tymi lub podobnymi słowami:
 - * *Gdy Jezus Chrystus głosił Ewangelię dwa tysiące lat temu, Jego uczniowie prosili Go, aby nauczył ich, jak mają się modlić. Wtedy sam Jezus nauczył ich tej pięknej modlitwy, którą odmawiamy po dzień dzisiejszy. W ten sposób nasz Mistrz chciał nam pokazać, jak niesamowicie ważne dla Niego jest to, aby Jego uczniowie tworzyli prawdziwą wspólnotę i aby wyrażali to również przez swoją modlitwę.*

- Katecheta prosi uczniów o zapisanie tematu: **Wychowanie do wspólnoty, przez wspólnotę i we wspólnocie**. Jako pierwszy punkt notatki uczniowie wpisują do zeszytu poniższe zdanie: **Modlitwa Ojciec Nasz pokazuje, że jednym z najważniejszych zadań chrześcijanina jest odnajdywanie i tworzenie dojrzałych wspólnot.**

2. Rozwinięcie – wychowanie do wspólnoty, przez wspólnotę i we wspólnocie

A. Wychowanie do wspólnoty

- Młody człowiek nieraz odrzuca wspólnotę z uwagi na chęć bycia niezależnym. Tę część lekcji warto więc rozpocząć od zadania uczniom pytania: **dlaczego człowiek chce być niezależny?**
 - * Na podstawie tego pytania prowadzący przeprowadza burzę mózgów i zapisuje odpowiedzi uczniów na tablicy, a oni przepisują je do zeszytu. Przykładowe odpowiedzi:
 - * *chce być silny; boi się zranienia; boi się odrzucenia; boi się zdrady; pragnie mieć satysfakcję z własnych osiągnięć, etc.*
- Po burzy mózgów prowadzący tłumaczy uczniom, że choć niezależność jest dla współczesnego człowieka dużą pokusą, to jednak często wynika tak naprawdę z niedojrzałości (ze strachu, z niewłaściwego rozumienia tego, czym jest siła). Ponadto poszukiwanie niezależności jest związane z dużymi niebezpieczeństwami i zagrożeniami. Prawdziwie silny jest zaś ten, kto ma oparcie w drugim człowieku i we wspólnocie. Żeby ukazać uczniom prawdziwość tego twierdzenia, prowadzący zaprasza ich do lektury pierwszej części przypowieści o synu marnotrawnym w oparciu o tekst Pisma Świętego (**Łk 15, 11-19**):

11 «Pewien człowiek miał dwóch synów. 12 Młodszy z nich rzekł do ojca: „Ojcze, daj mi część majątku, która na mnie przypada”. Podzielił więc majątek między nich. 13 Niedługo potem młodszy syn, zabrawszy wszystko, odjechał w dalekie strony i tam roztrwonił swój majątek, żyjąc rozrzutnie. 14 A gdy wszystko wydał, nastął ciężki głód w owej krainie i on sam zaczął cierpieć niedostatek. 15 Poszedł i przystał do jednego z obywateli owej krainy,

a ten posłał go na swoje pola żeby past świnie. 16 Pragnął on napętnić swój żołądek strąkami, którymi żywiły się świnie, lecz nikt mu ich nie dawał. 17 Wtedy zastanowił się i rzekł: Iluż to najemników mojego ojca ma pod dostatkiem chleba, a ja tu z głodu ginę. 18 Zabiorę się i pójdę do mego ojca, i powiem mu: Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie; 19 już nie jestem godzien nazywać się twoim synem: uczyni mnie choćby jednym z najemników.

- W dalszej części prowadzący mówi: *Ta przypowieść, pochodząca z Ewangelii wg św. Łukasza, pokazuje różne zagrożenia związane z poszukiwaniem niezależności. Równocześnie patrząc na syna marnotrawnego możemy zobaczyć cechy, które sprawiają, że zaczynamy poszukiwać wspólnoty i oparcia w drugim człowieku.*
- Następnie katecheta dzieli uczniów na dwie grupy, zadając im poszczególne pytania, na które uczniowie próbują odpowiedzieć w oparciu o tekst, jak również w oparciu o własne doświadczenia:
 - * Grupa 1: *Jakie zagrożenia związane są z poszukiwaniem niezależności?*
 - * Grupa 2: *Jakie cechy w człowieku sprawiają, że zaczyna on poszukiwać wspólnoty?*

Przykładowe odpowiedzi grup:

Grupa 1

Człowiek niezależny nie ma drugiego człowieka, który by go powstrzymał od popełnienia błędów, dlatego może szybko stracić bardzo wiele (roztrwoił swój majątek, żyjąc rozrzutnie). Nie ma też nikogo, kto mógłby pomóc w razie trudnych sytuacji (on sam zaczął cierpieć niedostatek). Tym sposobem może upaść bardzo nisko (żywienie się strąkami). Ostatecznie człowiek nigdy nie nasyci się niezależnością, ale w pewnym momencie zacznie odczuwać bardzo dotkliwie głód relacji (syn nie mógł się nasycić nawet pokarmem dla świń).

Grupa 2

Cechy, które prowadzą do poszukiwania wspólnoty: świadomość własnej słabości, pokora, zdolność do autorefleksji, umiejętność zrozumienia własnych błędów, roztropność, zdrowy rozsądek, zdolność do podjęcia zmiany.

- Katecheta podsumowuje tę część katechezy:
 - * *Pokusa poszukiwania niezależności dotyczy każdego człowieka, szczególnie zranionego przez niewłaściwe relacje czy obecność w niewłaściwych wspólnotach. Niezależność rodzi jednak wiele zagrożeń, dlatego warto – dzięki pokorze, roztropności i świadomości własnej słabości – rozniecać w sobie pragnienie przynależenia do dobrej, dojrzalej wspólnoty. **Takie przemyślenia wychowują nas do wejścia we wspólnotę.***

B. Wychowanie przez wspólnotę

- W dalszej części katecheta zaprasza do lektury drugiej części przypowieści o synu marnotrawnym (**Łk 15, 20-24**):

20 Wybrał się więc i poszedł do swojego ojca. A gdy był jeszcze daleko, ujrzał go jego ojciec i wzruszył się głęboko; wybiegł naprzeciw niego, rzucił mu się na szyję i ucałował go. 21 A syn rzekł do niego: „Ojcze, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie, już nie jestem godzien nazywać się twoim synem”. 22 Lecz ojciec rzekł do swoich sług: „Przyniescie szybko najlepszą szatę i ubierzcie go; dajcie mu też pierścion na rękę i sandały na nogi! 23 Przyprowadźcie utuczone ciele i zabijcie: będziemy ucztować i bawić się, 24 ponieważ ten mój syn był umarły, a znów ożył; zaginął, a odnalazł się”.

- Katecheta przeprowadza z uczniami krótką pogadankę, zadając pytania w oparciu o przeczytany fragment Pisma Świętego:
 - * *Jak ojciec reaguje na powrót młodszego syna?* (cieszy się, a nawet wzrusza).
 - * *Czy wytyka mu jego błędy, czy może okazuje pełną akceptację?* (nie wytyka błędów, przyjmuje go z otwartymi ramionami).
 - * *Czy dobra wspólnota działa podobnie?* (tak, w dobrej wspólnocie człowiek powinien spotkać się z akceptacją).
- Katecheta mówi: *Powrót syna marnotrawnego do domu miłosiernego Ojca symbolizuje moment, w którym człowiek odkrywa w swoim życiu dobrą wspólnotę opartą na wartościach chrześcijańskich. W takiej wspólnocie, dla której wzorem postępowania jest Chrystus, człowiek grzeszny, słaby i odrzucony przez wszystkich (jak poganie i celnicy w Ewangelii) nigdy nie zostanie odrzucony, ale zawsze będzie przyjęty*

i zaakceptowany. To pierwsza prawda, którą człowiek odkrywa przez bycie członkiem dobrej wspólnoty: tu jestem chciany, tu jestem akceptowany, tu mogę być prawdziwie sobą.

- W dalszej części katecheta rozmawia z uczniami na temat przedmiotów, które młodszy syn otrzymał od ojca (najlepsza szata, pierścień, sandały), próbując zinterpretować je w sposób symboliczny – a więc w kluczu „co jeszcze daje nam bycie członkiem dojrzałej wspólnoty?”.
 - * Szata może być symbolem godności człowieka – o ile brud i pasienie świń symbolizowały ludzki upadek, o tyle czystość i piękna szata wskazują na to, że wspólnota pomaga człowiekowi odkrywać w sobie piękno, swoje dobre cechy. Dalej wspólnota będzie pomagała cechy te rozwijać, choćby przez zaangażowanie danego człowieka we współtworzenie danej wspólnoty.
 - * Pierścień to symbol wielkiej bliskości między ojcem i synem – syn otrzymuje pierścień, ponieważ jest dziedzicem. Także wspólnota sprawia, że pomiędzy jej członkami powstają trwałe i silne więzy, mogące być dla człowieka oparciem w całym jego życiu.
 - * Sandały są symbolem zabezpieczenia przed niebezpieczeństwami – idąc boso, o wiele łatwiej się skaleczyć. Wspólnota strzeże więc człowieka przez różnymi zagrożeniami, ponieważ współtworzy ją wiele osób, które mogą we właściwym momencie zwrócić człowiekowi uwagę i uchronić go przed postawieniem niewłaściwego kroku.
- Jako podsumowanie tej części katechezy uczniowie wpisują do zeszytu drugi punkt notatki: **Dołączenie do dojrzałej wspólnoty chrześcijańskiej pozwala człowiekowi doświadczyć akceptacji, odnaleźć swoje talenty i je rozwinąć oraz chroni przed błędami.**

C. Wychowanie we wspólnocie

- W ostatniej części katechezy prowadzący dokonuje krótkiej prezentacji grup, które działają na terenie jego parafii. Szczególny nacisk warto położyć na formację w Ruchu Światło-Życie (jeśli działa przy parafii), która skierowana jest również do młodzieży. Jego

krótką historię można znaleźć pod linkiem: <https://www.oaza.pl/ruch-swiatlo-zycie/>

- W ramach podsumowania katecheta proponuje uczniom obejrzenie krótkiego filmu zachęającego do włączenia się we wspólnotę oazową: <https://youtu.be/PD4RHwB1aTk> *

* (Jeżeli katecheta dysponuje własnymi materiałami, które przedstawiają działalność grup młodzieżowych działających przy jego parafii - zdjęcia, filmy - warto pominąć filmik i wykorzystać materiały własne).

3. Podsumowanie

- Notatka:

Temat: Wychowanie do wspólnoty, przez wspólnotę i we wspólnocie

1) Modlitwa Ojciec Nasz pokazuje, że jednym z najważniejszych zadań chrześcijanina jest odnajdywanie i tworzenie dojrzałych wspólnot.

2) „Dlaczego chcemy być niezależni?” (burza mózgów)

3) Dołączenie do dojrzałej wspólnoty chrześcijańskiej pozwala człowiekowi doświadczyć akceptacji, odnaleźć swoje talenty i je rozwinąć oraz chroni przed błędami.

- **Modlitwa na zakończenie**